

byens skibbrudne ofte i yderste Øjeblik hjerges ind. Jeg vil gerne sørge for, at den tillige bliver en Frihavn, hvor ingen er toldpligtig til nogen politisk eller religiøs Korporation. Saalænge Folk opholder sig her, er de kun Patienter, og har alene deres Sundhed at skatte til.«

Professoren, der holdt af at høre sig selv tale, fortsatte endnu en Tid; og imens sad Mads Vestrup med sine blaarøde Hænder ovenpaa Haandtaget af sin Stok og stirrede glubsk paa ham. Professor Mundt var et af den Slags Mennesker, der bragte hans Blod i Kog. Blot det, at han sad og spillede med Haanden paa Bordet, ophidsede ham. Men især saae han sig forarget paa en Ring med en stor, blaahvid Sten, der sad paa Langfingren og skiftede Farveskær med Haandens Bevægelser som et levende Menneskeøj. Den virkede paa hans Sind som en fræk Gudsbespottelse.

Tilsyneladende bevarede han dog sin Ro. Med sit groveste Mæle sagde han, da Professoren omsider tav, at han for sit Vedkommende havde gjort ganske modsatte Erfaringer med Hensyn til Frøken Frederiksen. Saasnart han havde været borte fra hende blot et Par Dage, fandt han hende igen nedsunken i al Slags ødelæggende Pjank. Saaledes havde han idag fundet to Reportere ved hendes Seng, og de